

Ændringsforslag nr. 7 om, at § 8 udgår, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 8 og § 9, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9 om, at §§ 10, 11 og 12 udgår, vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 10 og § 13, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsettelse af første behandling af forslag til finanslov for finansåret fra 1. april 1965 til 31. marts 1966.

(Foregående del af første behandling af lovforslaget (nr. 16) findes i tidenden sp. 1347, 1456 og 1522).

Forhandlingen genoptoges.

Helveg Petersen: Jeg deler ikke det ærede medlem hr. Poul Hartlings beklagelse af den form, hvorunder denne debat finder sted. Det er en begyndelse til noget nyt, hvoraf der kan gro noget meget værdifuldt: bedre tid og bedre plads til diskussion. Det er klart, at drøftelsen, således som den er passet ind i finanslovdebatten ved denne lejlighed, må blive kortfattet. Der bliver ikke mulighed for at komme ind på enkeltheder, og det, jeg har at sige, skal samle sig om nogle hovedsynspunkter.

Det fremgik klart af den højtærede undervisningsministers redegørelse i går, at der i de senere år er ofret meget på uddannelsen og forskningen. Men det hindrer ikke, at vi bogstavelig talt jages af problemerne. Når man nu erindrer sig, hvad der er sagt under valgkampen om uddannelsen og forskningen, kan man nok sige, at vi er kommet ned på jorden i forhold til det,

mange må have ventet. Finanslovforslaget er, som det klart fremgik af ministerens bemærkninger, ikke noget udtryk for, hvad det ville være ønskeligt at sætte i gang. Det er ikke nogen morsom opgave uophørligt at skulle sige nej til en række velbegrundede og velmotiverede andragender om igangsættelse af nyttige og påkrævede opgaver, for kravene strømmer jo ind fra alle egne af landet og fra alle undervisningsområder, og alle bakkes de op af en hjertelig og fast overbevisning om, at netop disse krav må have førsteprioritet, og netop disse krav må man kunne se det rimelige i.

Når man ser og hører, hvad der indimellem siges om staten som en art uvæsen, man skal gardere sig imod, står dette ikke i noget rimeligt forhold til den iver, hvormed man går til staten for at bede om støtte. Her mærker man ikke nogen tilbageholdenhed, endsige nogen angst, tværtimod. Der er her en dobbelthed i den politiske tænkning, som vi må gøre op med. Vi vil nemlig stadig opleve den spænding, der opstår mellem presset af de store fællesopgaver og ønsket om at holde statsbudgettet nede.

Der er ikke noget at sige til, at alle ønsker mest muligt til det private forbrug; men lige så sikkert er det, at de vigtige opgaver — her altså uddannelsesopgaverne — som vi ikke løser i fællesskab, henskydes til den private sektor, til os selv, og så bliver de i mange tilfælde sandsynligvis ikke løst. Den tankegang, at man selv skal betale for uddannelserne, er jo vigende. Ser vi på statens tilskud til de private uddannelsesinstitutioner, ved vi, at det kun kan gå én vej: det vil stige. Det tror jeg er en meget realistisk vurdering.

Det ærede medlem hr. Thestrup kom i forgårs ind på nogle betragtninger om tilskuddene til højskolerne. Jeg ved ikke, om det ærede medlem tænkte sig muligheden af at reducere tilskuddene. Skulle det være hans ønske, tror jeg ikke, det er realistisk at vente det opfyldt. Tværtimod er her et område, hvor regulering i opadgående retning snarest må siges at være et rimeligt krav. Jeg vil i øvrigt gerne med hensyn til elevtilskud netop i forbindelse med højskolen henstille til den højtærede minister at overveje at gå over til de regler, der er de rådende for efterskolerne.